

Sygn. akt I PK 28/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w D.
o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez
pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w P.
z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt VI Pa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Każdy z powodów wniósł o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z 11 lutego 2015 r. przywrócił powodów do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda M. D. 2.628,35 zł, a na rzecz powoda Z. S. 2.989,19 zł – tytułem wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy. Wyrok Sądu Rejonowego pozwany zaskarżył w całości, a powód M. D. zaskarżył go w części zasądzającej na jego rzecz kwotę 2.628,35 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 25 września 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo M. D. i Z. S. (pkt 1), oddalił apelację powoda M. D. (pkt 2).

Wyrok Sądu Okręgowego powód M. D. zaskarżył w całości. Zarzucono rażące naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej jego wykładni oraz niewłaściwym jego zastosowaniu przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenę znajdującego się materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a dokładniej art. 45 § 1 k.p. przez błędne przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę powodowi było uzasadnione, albowiem było oparte na przyczynie prawdziwej i na tyle poważnej, że usprawiedliwiała dokonanie wobec niego wypowiedzenia.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie konieczne jest rozważanie przez Sąd Najwyższy kwestii naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 45 § 1 k.p. w sytuacji, gdy wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, gdyż przyczyna tego rozwiązania jest nieprawdziwa, ponieważ uchybienie obowiązkom pracowniczym zarzucone w wypowiedzeniu pracownikowi nie znajduje potwierdzenia w jego zakresie czynności.

Pełnomocnik pozwanego, w piśmie zatytułowanym odpowiedź na skargę kasacyjną, złożonym po upływie terminu na wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c., ponieważ zarzut naruszenia prawa materialnego w istocie został uzasadniony zarzutami dotyczącymi ustaleń faktycznych i oceny dowodów; z ostrożności procesowej o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na brak spełnienia ustawowych przesłanek określonych art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z kolei zgodnie z

art. 398⁹ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów.

W orzecznictwie podkreślono, że każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny, a jeżeli skarga oparta jest tylko na takich zarzutach, podlega odrzuceniu (por. wyrok SN z 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; postanowienie SN z 9 stycznia 2008 r., III UK 88/07, LEX nr 448837; postanowienie SN z 15 września 2008 r., II PK 114/08, LEX nr 785573; postanowienie SN z 18 lutego 2014 r., I CSK 369/13, LEX nr 1438404).

Skarżący w podstawach skargi kasacyjnej wskazał wyłącznie na naruszenie prawa materialnego, to jest art. 45 § 1 k.p. przez błędne przyjęcie, że wypowiedzenie było uzasadnione. Celem tego zarzutu, co wprost wynika z jego sformułowania oraz uzasadnienia, jest zakwestionowanie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji i polemika z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku. Zarzut taki, uwzględniając art. 398³ § 3 k.p.c., jest niedopuszczalny. Wobec braku wskazania innych naruszeń prawa, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 398⁶ § 2, 3 k.p.c. w zw. z art. 398³ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.